

[Ministeren for offentlige arbejder.]

Jeg skal ikke spå om, hvordan det ser ud i 1990. Jeg synes, at man må bygge på det, man kender, og den udvikling, der har været — ikke mindst gennem de sidste 10 år — siger i hvert fald mig, at der må gøres noget for at hjælpe på de efterhånden meget fortvivlede trafikforhold, ikke mindst i Københavns city.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvor meget der skal ofres på den kollektive trafik, og hvor meget der skal ofres på den individuelle trafik. Mit standpunkt har jo — således som jeg tidligere har givet udtryk for det her i det høje ting — været, at man må tilgodese begge transportformer. Det kan dog ikke undgås, at man en gang imellem synes, at vi indretter os helt forkert, helt tosset, når man f. eks. er vidne til, sådan som jeg er det dér, hvor jeg bor, at tusindvis af biler ruller ind i København hver morgen med én passager. Disse biler skal så søge sig et parkeringssted, meget ofte i gader, der er dyrt udbyggede. Her stiller man så bilen fra sig fra kl. 8-8½ om morgenen til kl. 4-5 om eftermiddagen, således at den trafik, der skal finde sted i storbyen, i meget høj grad generes deraf.

Jeg mener, at det må føre hen på den tanke, som ligger bag forslaget om tunnelbanerne og udbygningen af S-banerne, nemlig at hvis man skaber bedre muligheder for den kollektive trafik, vil man også kunne skabe bedre forhold for de bilister, der nødvendigvis — med varetransport og erhvervs-mæssigt — skal færdes rundt omkring i København og ikke mindst i City.

Jeg skal indrømme over for det ærede medlem hr. Enggaard, at det havde været ønskeligt, om planerne om tunnelbanerne havde været fremme noget tidligere. Jeg har da også gjort min indsats på dette område. Jeg skal ikke her bruge tiden til historisk tilbageblik, men var det gået, som jeg ønskede i 1955, da jeg trådte til, havde første etape af tunnelbanen i dag været i brug. Det var ikke muligt at gennemføre det, og vi har derfor måttet gå den forholdsvis

lange vej, indtil vi nu i dag står over for et konkret forslag.

Jeg vil gerne over for det ærede medlem hr. Enggaard — det gælder også det ærede medlem hr. Rimstad — understrege, at man fra alle sider her i folketinget gang på gang har rejst spørgsmålet om, hvornår vi kom med forslag om tunnelbaner. Jeg mener derfor, at det har været nødvendigt at fremme denne sag så meget, som det nu engang har været muligt.

Det ærede medlem hr. Enggaard sagde, at der var jo andre trafikproblemer, der skulle fremmes, og det ærede medlem — sådan forstod jeg ham — mente, at disse store trafikopgaver, såsom S-banerne, der blev vedtaget i 1961, og placeringen af den kommende storlufthavn, også havde nogen relation til spørgsmålet om tunnelbaner. Det vil jeg ikke bestride. Det ærede medlem sagde, at det var en opgave for mig at fremme afgørelsen, således at disse problemer blev løst så hurtigt som muligt. Det vil jeg give det ærede medlem ret i, men jeg vil gerne på den givne foranledning understrege, at det gør jeg også. Jeg har gjort, hvad der var muligt for at få S-banerne fremmet, og hvad angår den undersøgelse, som det ærede medlem efterlyste — og som også det ærede medlem fru Else-Merete Ross efterlyste — skal jeg åbent erkende, at jeg havde håbet på, at denne undersøgelse kunne have været tilendebragt allerede for en måned eller mere siden. På grund af mangel på teknisk arbejdskraft og de særlige forhold i forbindelse med at få det nødvendige arbejde gjort har det imidlertid ikke været muligt at få disse undersøgelser færdige. Jeg håber, at vi meget snart kan nå hen til en redegørelse over for de folketingsmedlemmer, der rejste dette spørgsmål i efteråret 1964.

Hvad angår spørgsmålet om en storlufthavn, er jeg nødt til, som jeg tidligere har gjort, at henvise til, at der sidder et teknisk udvalg og arbejder med disse problemer. Jeg gør, hvad jeg kan for at presse på, således at dette arbejde kan tilendebringes så hurtigt som muligt, men jeg kan jo ikke hekse.